

Londýn 2014

Je to tady! Půl roku čekání a je to tu. Červené autobusy, červené telefonní budky, červené poštovní schránky – Londýn nám otevírá své brány. Stejně jako metro, posléze náš nejoblíbenější dopravní prostředek. I když se některým slečnám první den možná nelíbilo, jelikož při společné jízdě přeplněným metrem nestihly vystoupit a tak se, i když nechtěly, ocitly na další stanici, ale musely si zvyknout. Nebo chodit pěšky. A Londýn není malý. Naštěstí nezpanikařily a dorazily k nám dalším metrem. Ponaučení pro příště? Nehrát si na zdvořilého Angličana a rychleji...

První den na nás čekal Greenwich a zjištění, že si musíme přetočit hodinky. Poté jsme společně dojeli na přestupní stanici metra a zazněla věta paní profesorky: „O půl jedenácté večer se sejdem na hotelu.“ Po skupinkách jsme se tedy vrhli do tohoto velkoměsta a doufali, že se dostaneme včas zpět na hotel. Můžeme konstatovat, že až na pár výjimek, které se rozhodly vyzkoušet autobusovou dopravu a dojeli někam do neznáma, to zvládli všichni. V jedenáct hodin dorazila i “autobusová” skupinka, snad i díky perfektnímu orientačnímu smyslu. Poté jsme padli do postelí a ráno se divili kolik už je hodin. Další dny jsme padali do postelí více a více unavenější.

Druhý den ráno nastal pro některé velký šok. Snídaně byla v osm hodin. Ale jak se dostat na snídani?? Hotel nebyl nijak rozlehlý, ale měl moc schodišť. Někteří se ztratili i poslední dny. Nebyla jsem výjimkou. Ale do 8:10 byli na snídani všichni. Asi mají naučený stejný čas jako do školy ☺. Po společné prohlídce nejvýznamnějších památek, jsme se opět vydali po vlastní ose.

Každý si užíval po svém. Někdo se válel jen tak v parku, jiní chodili po muzeích, další se podívali na London Eye, Tower Bridge a jiné. Někteří odvážní se vydali na velmi vysoký řetězkový kolotoč a viděli celý Londýn z ptačí perspektivy. (Levnější varianta London Eye - ale jen pro silné nátury). Hodně studentů ovšem skončilo na stejném místě. Tím místem se stala Oxford Street (nejrušnější ulice Londýna) a asi 500m vzdálený obchod s potravinami. Každý večer poutní místo pro ty, co neměli zásoby jídla a sladkostí z Česka. Pro některé toto neplatilo a vystačily jim zásoby sladkostí i na zpáteční cestu. Ti ostatní vyzkoušeli i místní specialitu, a to fish and chips.

Den se se dnem sešel a máme tu středu. Den odjezdu. Ale jak si nabalit všechny ty suvenýry do tak malého kufru? Věřte mi, byla to námaha. Stojíme před autobusem. Nikomu se domů asi moc nechce, ale možná se najde i někdo, kdo se těší až usedne do školních lavic a povykládá zážitky svým spolužákům.

Co říct na závěr??

Londýne, Londýne,
my se s tebou loučíme.
Určitě zas přijedem,
mnoho srandy zažijem.